

ความสำคัญของกฎหมายต่อการปฏิบัติงานด้านการรักษาความปลอดภัย

น.ท.หญิง สวรรค์ พูนทวีธรรม

หมายเลข ๕๙ สัมมนาที่ ๗

หลักการรักษาความปลอดภัยเกิดขึ้นจากสามัญสำนึกตามสัญชาตญาณการระแวดระวังภัยตั้งแต่ยุคหิน โดยเมื่อมนุษย์เริ่มเรียนรู้ในการมีที่อยู่อาศัย มีทรัพย์สิน มีการกักตุนอาหาร มนุษย์ก็เริ่มเรียนรู้การรักษาความปลอดภัยเพื่อป้องกันสิ่งสำคัญต่อการดำรงชีวิตดังกล่าวโดยสัญชาตญาณ ทั้งการก่อกองไฟป้องกันสัตว์ร้ายไม่ให้เข้าใกล้ การตั้งสิ่งกีดขวาง การสร้างแหล่งเก็บทรัพย์สินให้ปลอดภัย จนไปถึงการจัดเวรยามป้องกันบุคคลผู้ไม่พึงประสงค์ เป็นต้น ซึ่งสัญชาตญาณนี้ได้พัฒนามาเป็นหลักการขั้นมูลฐานของการรักษาความปลอดภัยสถานที่ คือ “จงให้ศัตรูอยู่ภายนอก” โดยผู้ที่จะเข้ามาในพื้นที่ที่มีการรักษาความปลอดภัยได้ จะต้องเป็นบุคคลฝ่ายเดียวกันหรือเป็นบุคคลที่มีสิทธิหรือมีอำนาจหน้าที่ หรือเป็นบุคคลที่ไม่เป็นภัย ครั้นเมื่อมนุษย์เจริญขึ้น ก็ได้มีการประดิษฐ์เครื่องมือต่าง ๆ มาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในการเฝ้าตรวจ ค้นหาผู้บุกรุก เตือนยามให้รู้ล่วงหน้า เพื่อจะได้ทำการป้องกันขัดขวางบุคคลหรือสิ่งแปลกปลอมอื่นใดที่จะรุกล้ำเข้ามาได้อย่างทันท่วงที^๑ จนกระทั่งในปัจจุบันที่โลกเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งทรัพย์สินของมนุษย์มีได้จำกัดอยู่เพียงแค่ปัจจัย ๔ ที่ใช้ดำรงชีวิต มนุษย์แต่ละคนจึงมีสิ่งสำคัญที่ต้องรักษาป้องกันมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นบุคคลสำคัญ เครื่องมืออุปกรณ์ เอกสาร ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ รวมไปถึงสิ่งสำคัญขององค์กรและประเทศชาติ

ความมั่นคงของรัฐเป็นหลักการที่สำคัญที่สุดในการที่จะดำรงไว้ซึ่งความเป็นรัฐ ทำให้รัฐสามารถใช้อำนาจอธิปไตยของตนได้อย่างสมบูรณ์ ไม่ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจหรือการควบคุมของรัฐอื่นหรือองค์กรอื่น รัฐมีอำนาจแต่เพียงผู้เดียวในการออกคำสั่งและทำให้มีการเคารพปฏิบัติตามคำสั่งของตนได้โดยมีอำนาจในการใช้กำลังบังคับ (โดยทหารและตำรวจ)^๒ ซึ่งอำนาจผูกขาดในการใช้กำลังบังคับนี้ ก็คือ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศและการรักษาเอกราชจากการรุกรานภายนอก (การป้องกันประเทศ) อันถือเป็นภารกิจหลักของรัฐที่ต้องทำเพราะเป็นสัญลักษณ์ของรัฐและอำนาจอธิปไตย โดยหน้าที่ในการป้องกันประเทศจากการรุกรานภายนอกเป็นหน้าที่ของกองทัพและทหารนั่นเอง^๓

ด้วยเหตุดังกล่าว หากรัฐขาดความมั่นคงเสียแล้ว อาจส่งผลให้รัฐถูกรุกรานจากฝ่ายตรงข้ามได้ เมื่อหน่วยงานทางทหารเป็นหน่วยงานที่ดำเนินการรักษาความมั่นคงของรัฐโดยตรง ดังนั้น ความมั่นคงปลอดภัยของรัฐจึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับความมั่นคงปลอดภัยในหน่วยงานทางทหารอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และหากหน่วยงานทางทหารถูกคุกคามแทรกแซงเสียเองแล้ว ก็ย่อมส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติการ อันจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงตามมา

หน่วยงานทางทหารทุกหน่วยงานต่างก็มีการกิจหลักคือการรักษาความมั่นคงของรัฐให้ปลอดภัยจากการรุกรานคุกคามจากทั้งภายในและภายนอกรัฐ การที่หน่วยงานทางทหารจะดำเนินการต่าง ๆ ให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการรักษาความมั่นคงของประเทศได้ด้วยดีนั้น หน่วยงานทางทหารจึงต้องมี “เครื่องมือ” ในการดำเนินการ อันได้แก่ มาตรการทางกฎหมาย บุคลากร ทรัพย์สิน และอำนาจพิเศษของ

^๑ กรมข่าวทหารบก , คู่มือการใช้ระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๑๗, หน้า ๖๗ - ๖๘.

^๒ Charles Cadoux. Droit constitutionnel et institutions politiques : Théorie générale des institutions politiques. 4e edition, Cujas, 1995 : 50-61 อ้างถึงใน ชาญชัย แสงศักดิ์. กฎหมายมหาชน ความเป็นมา ทฤษฎี และหลักการที่สำคัญ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, ๒๕๕๓) , หน้า ๑๙๑.

^๓ ชาญชัย แสงศักดิ์, กฎหมายมหาชน ความเป็นมา ทฤษฎี และหลักการที่สำคัญ, หน้า ๒๑๒.

ฝ่ายปกครอง^๔ ซึ่งในส่วนของ “ทรัพย์สิน” นั้น ก็ถือเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่จะส่งผลต่อการปฏิบัติการกิจของกองทัพ

ด้วยเหตุดังกล่าว หน่วยงานทางทหารจึงมีลักษณะที่แตกต่างจากหน่วยงานราชการอื่น ๆ เช่น มีการเก็บรักษาอาวุธยุทโธปกรณ์ มีเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติซึ่งมีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง มีข้อมูลสำคัญต่าง ๆ ที่มีความลับ และเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของรัฐอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งหากเกิดการโจรกรรม การก่อวินาศกรรมในหน่วยงานทางทหารแล้ว จะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ไม่ว่าจะเป็นกรณีการโจรกรรมเพื่อนำอาวุธไปใช้ก่อความเสียหาย เช่น เหตุการณ์เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๔ กลุ่มผู้ก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้ปะทะกับทหารที่ตั้งฐานปฏิบัติการกองร้อยทหารราบที่ ๑๕๑๒๑ สังกัดหน่วยเฉพาะกิจนราธิวาสที่ ๓๘ จังหวัดนราธิวาส และปล้นเอาอาวุธไปใช้ในการก่อความไม่สงบ หรือจะเป็นในแง่ของการก่อวินาศกรรมแก่หน่วยทหารอันส่งผลให้หน่วยงานทหารไม่สามารถปฏิบัติการกิจต่อไปได้ เช่น การวางเพลิง หรือทำลายยานพาหนะ หรือการก่อเหตุร้ายภายในหน่วยงานทางทหารอันนำมาสู่ความเสียหายแก่ประชาชนภายนอก ดังเช่นกรณีเมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ จำสิบเอก จักรพันธ์ ถมมา ได้ใช้อาวุธปืนยิงพลทหารเมธา เลิศศิริ ที่ทำหน้าที่เวรยามรักษาการณ์หน้าประตูคลังอาวุธ ก่อนที่จำสิบเอกจักรพันธ์ ยิงกัญแจ ห้องคลังอาวุธและเข้าไปลักอาวุธภายในคลัง เพื่อนำไปก่อเหตุกราดยิงประชาชน เป็นเหตุให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก ซึ่งนอกจากเหตุการณ์เหล่านี้จะทำให้ทางราชการต้องเสียบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ และสูญเสียทรัพย์สินของทางราชการที่ส่วนใหญ่มีราคาสูงแล้ว ยังก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงกับสถานที่เกิดเหตุ ทั้งยังส่งผลต่อความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อหน่วยงานทางทหารอีกด้วย การรักษาความปลอดภัยภายในหน่วยงานทางทหารจึงมีความสำคัญ เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานต้องมีความเข้มงวดสูง และปฏิบัติตามหน้าที่ที่กำหนดโดยเคร่งครัด

อย่างไรก็ตาม เมื่อประชาคมโลกส่วนใหญ่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปสู่การปกครองในระบอบประชาธิปไตย ทำให้ฝ่ายผู้ปกครองต้องลงมาอยู่ใต้กฎหมาย^๕ รัฐ องค์การของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนของรัฐต้องอยู่ภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น การกระทำขององค์กรใด ๆ ต้องอยู่ภายใต้กรอบแห่งกฎหมายของรัฐที่ให้อำนาจในการกระทำ หากองค์กรเหล่านั้นจะกระทำการลิดรอน ละเมิด จำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนก็จะต้องมีกฎหมายให้อำนาจไว้จึงจะกระทำได้^๖ ทุกองค์กรต้องยึดเอากฎหมายเป็นหลักในการดำเนินการใด ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐที่อาจกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่ได้รับการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๖๐ หมวด ๕ หน้าที่ของรัฐ มาตรา ๕๓ บัญญัติว่า “มาตรา ๕๓ รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามและบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด” ด้วยเหตุดังกล่าว แม้หน่วยงานทางทหารจะมีการกิจสำคัญในการรักษาความมั่นคงของชาติ และการรักษาความปลอดภัยให้กับหน่วยงานทางทหารเป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดก็ตาม แต่หน่วยงานทางทหารก็ไม่สามารถอ้างเหตุผลการรักษาความปลอดภัยดังกล่าวมาใช้เพื่อจะปฏิบัติต่อบุคคลอื่นได้ตามอำเภอใจ

^๔ นันทวัฒน์ บรมานันท์, กฎหมายปกครอง, หน้า ๓๔๓ - ๓๔๖.

^๕ จิรนิติ หะวานนท์, คำอธิบายกฎหมายปกครอง (ภาคทั่วไป) (กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, ๒๕๕๓) , หน้า ๖๑.

^๖ เกรียงไกร เจริญธนาวัฒน์, “การจำกัดสิทธิเสรีภาพ,” วารสารศาลรัฐธรรมนูญ ๓ (กันยายน - ธันวาคม ๒๕๕๔) :

หลักเกณฑ์ที่เป็นหลักในการรักษาความปลอดภัยหน่วยงานทางทหารในปัจจุบัน ได้แก่ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม รวมทั้งระเบียบปฏิบัติภายในหน่วยงานทางทหารเอง ซึ่งระเบียบดังกล่าวเป็นเพียงกฎเกณฑ์ของฝ่ายบริหาร ที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการกิจของหน่วยงานเท่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ระเบียบที่ใช้ในการรักษาความปลอดภัยในปัจจุบัน เป็นเพียง “กฎเกณฑ์” ที่ใช้บังคับภายในหน่วยงานทางทหาร มิได้มีสถานะเป็น “กฎหมาย” ที่สามารถนำมาอ้างอิงเพื่อใช้บังคับกับบุคคลภายนอกหน่วยงานได้ ซึ่งถ้าหากพิจารณาสาระสำคัญของระเบียบที่เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยทุกฉบับแล้วจะสังเกตได้ว่า ระเบียบต่าง ๆ เหล่านี้กำหนดเพียงให้หน่วยงานต้องจัดให้มีการรักษาความปลอดภัยโดยกำหนดมาตรการที่จำเป็นขึ้น พร้อมทั้งกำหนดเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการดำเนินมาตรการรักษาความปลอดภัย ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดมาตรการการรักษาความปลอดภัยบุคคล โดยการตรวจสอบประวัติและพฤติกรรมบุคคล การกำหนดมาตรการรักษาความปลอดภัยข้อมูลข่าวสารลับ โดยการจัดทำทะเบียนข้อมูลข่าวสารลับ วิธีการเก็บรักษา ส่งต่อ ข้อมูลข่าวสารลับ กำหนดมาตรการการรักษาความปลอดภัยสถานที่ โดยการสร้างสิ่งกีดขวาง จัดเวรยามรักษาการณ์ เป็นต้น โดยไม่มีการกล่าวถึงอำนาจของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในการบังคับใช้มาตรการรักษาความปลอดภัยกับบุคคลภายนอก

มาตรการการรักษาความปลอดภัยส่วนใหญ่เป็นงานที่ลดทอนความสะดวกสบาย และอาจต้องกระทบต่อสิทธิของบุคคลอื่น ทั้งบุคคลภายในหน่วยงานและบุคคลภายนอกหน่วยงาน ไม่ว่าจะเป็นการห้ามบุคคลหรือยานพาหนะเข้าไปภายในพื้นที่หวงห้าม การกั้นบุคคลหรือยานพาหนะเพื่อปฏิบัติภารกิจรักษาความปลอดภัยบุคคลสำคัญ การตรวจค้น การยึดสิ่งของอันตราย การห้ามบันทึกภาพ เสียง หรือห้ามการเข้าถึงสิ่งที่เป็นความลับของทางราชการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่มีการละเมิดมาตรการการรักษาความปลอดภัยที่กำหนดไว้ เจ้าหน้าที่ทหารยังต้องตัดสินใจระทำการตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายตาม “ระเบียบที่ใช้ภายในหน่วยงาน” โดยเข้าดำเนินการต่อบุคคลที่ละเมิดมาตรการการรักษาความปลอดภัยด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งอาจกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคลที่ละเมิดมาตรการรักษาความปลอดภัยได้ ยกตัวเช่น หากบุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาตบุกรุกเข้าไปภายในพื้นที่หวงห้าม เจ้าหน้าที่รักษาการณ์มีหน้าที่ต้องนำตัวบุคคลดังกล่าวออกจากพื้นที่ ซึ่งในขั้นตอนนี้เจ้าหน้าที่ทหารมักจะมีอาการคลงแคลงใจว่าตนสามารถปฏิบัติต่อบุคคลที่บุกรุกได้มากน้อยเพียงใด สามารถใช้กำลังเข้าจับกุมและควบคุมตัวได้ทันทีหรือไม่ หรือต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจมาดำเนินการ หรือกรณีที่บุคคลภายนอกบันทึกภาพในพื้นที่หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาต เจ้าหน้าที่ทหารจะสามารถบังคับให้บุคคลดังกล่าวลบภาพ หรือยึดอุปกรณ์บันทึกภาพได้หรือไม่

เป็นที่น่าสนใจว่าคำตอบของความคลงแคลงใจดังกล่าวปรากฏอยู่ใน “กฎหมาย” เนื่องจากเมื่อพิจารณาตามหลักการของกฎหมายแล้ว การที่หน่วยงานทางทหารจะบังคับหรือดำเนินการต่อบุคคลใด ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลภายนอกหน่วยงานของตนเอง ได้นั้น หน่วยงานทางทหารอาศัย “กฎหมายทั่วไป” ที่ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ทหารดำเนินการได้ หากไม่แล้ว เจ้าหน้าที่ทหารผู้กระทำการไปโดยไม่มีอำนาจทางกฎหมายรองรับอาจเป็นผู้กระทำความผิดกฎหมายเสียเอง และอาจถูกฟ้องร้องให้ต้องรับผิดชอบทั้งทางวินัย ทางแพ่ง และทางอาญา ได้ ด้วยเหตุดังกล่าว การที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจะนำเอามาตรการการรักษาความปลอดภัยของหน่วยงานของตน ซึ่งกำหนดเป็น “ระเบียบ” ไปบังคับใช้กับบุคคลภายนอกได้มากน้อยเพียงใดนั้นจึงขึ้นอยู่กับว่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมี “อำนาจตามกฎหมาย” ที่จะบังคับได้หรือไม่ เช่น การดำเนินการต่อบุคคลที่บุกรุกเข้ามาภายในพื้นที่ ต้องพิจารณาจากอำนาจการจับกุมและควบคุมตัวผู้กระทำความผิดทางอาญา ตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา การห้ามบุคคลที่ไม่พึงประสงค์ไม่ให้เข้าพื้นที่ หรือการขอตรวจค้นสัมภาระต้องพิจารณาจากอำนาจของหน่วยงานทางทหารในฐานะที่เป็นเจ้าของสิ่งหามทรัพย์

ตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นอกจากนี้ยังมีอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายเฉพาะอื่น ๆ เช่น พระราชบัญญัติว่าด้วยเขตต์ปลอดภัยในราชการทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ พระราชบัญญัติคุ้มครองความลับในราชการ พุทธศักราช ๒๔๘๓ เป็นต้น

ด้วยเหตุดังกล่าวมาข้างต้น จึงเห็นได้ว่า แม้เจ้าหน้าที่ทหารจะปฏิบัติงานโดยอาศัย “ระเบียบ” ที่กำหนดภายในหน่วยงาน แต่การบังคับใช้มาตรการการรักษาความปลอดภัยที่กำหนดตามระเบียบนั้น เจ้าหน้าที่ทหารไม่สามารถอ้างอิงระเบียบของหน่วยงานของตนมาใช้ได้โดยตรง แต่กลับต้องใช้ “กฎหมาย” มาพิจารณาว่า ตนสามารถดำเนินการได้มากน้อยเพียงใด

หากเจ้าหน้าที่ทหารมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่การรักษาความปลอดภัย เจ้าหน้าที่ทหารจะมีความมั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่ รวมทั้งสามารถป้องกันตนเองไม่ให้ละเมิดสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่น อันจะนำมาซึ่งการถูกฟ้องร้องหรือร้องเรียนให้ต้องรับผิดชอบในภายหลัง ยกตัวอย่างเช่น กรณีการจับกุมตามหลักทั่วไป ซึ่งหลักการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ เท่านั้นที่มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิดอาญา เจ้าหน้าที่ทหารมิใช่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจึงไม่มีอำนาจจับกุมบุคคลโดยอาศัยอำนาจตามมาตรานี้ แต่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ยังบัญญัติให้สิทธิแก่ราษฎรที่จะทำการจับกุมบุคคลผู้กระทำความผิดได้ ตามมาตรา ๗๙ ที่กำหนดว่าราษฎรจะจับผู้อื่นไม่ได้เว้นแต่จะเป็นการช่วยเหลือเจ้าพนักงาน หรือเมื่อผู้นั้นกระทำความผิดซึ่งหน้า และความผิดนั้นได้ระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา^๗ ด้วย ดังนั้น หากบุคคลภายนอกบุกรุกเข้ามาลักทรัพย์ภายในพื้นที่กองทัพ เจ้าหน้าที่ทหารจะมีอำนาจจับกุมบุคคลดังกล่าวในฐานะที่เป็นราษฎร ที่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดซึ่งหน้าได้ เนื่องจากบุคคลที่บุกรุกเข้ามานั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ซึ่งเป็นความผิดที่บัญญัติไว้ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ถ้าหากบุคคลที่บุกรุกเข้ามานั้นมิได้กระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เช่น บุกรุกเข้ามาและไม่ยอมออก

^๗บัญชีแนบท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดความผิดที่มาตรา ๗๙ อ้างถึง ซึ่งราษฎรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมาย ไว้ดังนี้

๑. ประทุษร้ายต่อพระบรมราชตระกูล
๒. ขบถภายในพระราชอาณาจักร
๓. ขบถภายนอกพระราชอาณาจักร
๔. ความผิดต่อทางพระราชไมตรีกับต่างประเทศ
๕. ทำอันตรายแก่ธง หรือเครื่องหมายของต่างประเทศ
๖. ความผิดต่อเจ้าพนักงาน
๗. หลบหนีจากที่คุมขัง
๘. ความผิดต่อศาสนา
๙. ก่อการจลาจล
๑๐. กระทำให้เกิดภัยอันตรายแก่สาธารณชน กระทำให้สาธารณชนปราศจากความสะดวกในการไปมาและการส่งข่าวและของถึงกัน และกระทำให้สาธารณชนปราศจากความสะดวกสบาย
๑๑. ปลอมแปลงเงินตรา
๑๒. ข่มขืนกระทำชำเรา
๑๓. ประทุษร้ายแก่ชีวิต
๑๔. ประทุษร้ายแก่ร่างกาย
๑๕. ความผิดฐานทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพ
๑๖. ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และโจรสลัด
๑๗. กรรโชก

จากพื้นที่ เจ้าหน้าที่ทหารจะไม่สามารถจับกุมได้ ต้องแจ้งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมาดำเนินการแทน เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปคือ การรักษาความปลอดภัยของหน่วยงานทางทหารเป็นภารกิจสำคัญ เนื่องจากหน่วยงานทางทหารเป็นหน่วยงานที่มีภารกิจหลักในการรักษาความมั่นคงของรัฐ ทรัพย์สินส่วนใหญ่ของหน่วยงานทางทหารจึงเป็นทรัพย์สินที่มีค่า และส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ หากตกไปอยู่ในมือของผู้ไม่ประสงค์ดี อย่างไรก็ตาม การที่หน่วยงานทางทหารจะดำเนินการมาตรการการรักษาความปลอดภัยได้นั้น หาใช่เจ้าหน้าที่ทหารจะสามารถดำเนินการมาตรการการรักษาความปลอดภัยได้ตามอำเภอใจ ซึ่งเมื่อพิจารณากฎเกณฑ์ที่หน่วยงานทางทหารใช้เป็นหลักในการรักษาความปลอดภัยจะพบว่า กฎเกณฑ์เหล่านั้นมิใช่ “กฎหมาย” ที่เจ้าหน้าที่ทหารสามารถหยิบยกขึ้นมาอ้างอิงได้ในทุกกรณี ด้วยเหตุดังกล่าว การที่เจ้าหน้าที่ทหารจะสามารถดำเนินการมาตรการการรักษาความปลอดภัยให้ได้ อย่างเต็มประสิทธิภาพโดยไม่สุ่มเสี่ยงต่อการกระทำผิดกฎหมายหรือละเมิดสิทธิของบุคคลภายนอก เจ้าหน้าที่ทหารจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในสิทธิ หน้าที่ และอำนาจที่ตนเองมีอยู่ตามกฎหมายด้วย

บรรณานุกรม

เกรียงไกร เจริญธนาวัฒน์. การจำกัดสิทธิเสรีภาพ. วารสารศาลรัฐธรรมนูญ ๓ , ๙ (กันยายน – ธันวาคม ๒๕๔๔) : ๒๗ - ๓๕.

ข่าวทหารบก,กรม. คู่มือการใช้ระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๑๗. กรุงเทพมหานคร: กรมข่าวทหารบก,๒๕๓๔. (อัดสำเนา)

จิรนิติ หะวานนท์. คำอธิบายกฎหมายปกครอง (ภาคทั่วไป). พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, ๒๕๕๓.

ชาญชัย แสวงศักดิ์. กฎหมายมหาชน ความเป็นมา ทฤษฎี และหลักการที่สำคัญ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, ๒๕๕๓.

นันทวัฒน์ บรมานันท์. กฎหมายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ ๒ .กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, ๒๕๕๓.